Annus VII - Vol. VII Die 6 Maii 1915 Num. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Benedicti Pp. XV:* Constitutio Apostolica, pag. 197; Epistolae, pag. 201. — II. *Suprema [S. C. S.] Officii:* Litterae de cultu Ssmi Cordis eucharistici, pag. 205; Concessio indulgentiae, pag. 207. — III. *S. C. Consistorialis:* Declaratio ad [Consistoriale decretum diei 25 ian. 1911, pag. 208. — IV. *S. C. Concilii:* Fanen. Mediae annatae, pag. 209. — V. *S. C. Rituum:* Adiacen. seu Nicien. Introductio causae Servi Dei Caroli [Dominici Albini, pag. 214. — VI. *S. Romana Rota:* Limburgen. Contumaciae, pag. 216. — VII. *Secretaria Status:* Epistola, pag. 224.

Diarium Romanae Curiae: Avviso di concorso, nomine, onorificenze, necrologio, pagg. 225-228.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MDCCCCXV

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. **12.** — Extra Italiam, L. **15.**
Unius fasciculi, L. **1.**

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. VII, n. 8 - 6 Maii 1915)

ACTA BENEDICTI PP. XV

CONSTITUTIO APOSTOLICA

PAG.

Coenobium Sublacense. - De Abbatia Sublacensi. - *21 martii 1915* 197

EPISTOLAE

I. *Munusculum tuum.* - Ad R. P. D. Paschalem Morganti, Ravennatensium archiepiscopum, gratias agens de libellis reverenter exhibitis. - *14 aprilis 1915* . 201

II. *Decessorem Nostrum.* - Ad R. P. D. Iosephum Scatti, episcopum Savonensem et Naulensem, ob sollemnia saecularia in honorem Dominae nostrae a Misericordia. - *19 aprilis 1915* 201

III. *Libenter tuas.* - Ad R. D. Matthaeum Crawley Boevey, sacerdotem e Congregatione Ss. Cordium Iesu et Mariae: de singulis catholicorum familiis sanctissimo Cordi Iesu consecrandis. - *27 aprilis 1915* 203

SUPREMA S. CONGR. S. OFFICII

I. Litterae ad Em̃um ac Rm̃um Dn̄um Card. Archiepiscopum Parisiensem super cultu sacratissimi Cordis Iesu eucharistici. - *3 aprilis 1915* 205

SECTIO DE INDULGENTIIS

II. *Decretum.* - Augetur et extenditur indulgentia pro quadam laude Ssm̃i Sacramenti. - *15 aprilis 1915* 207

S. CONGR. CONSISTORIALIS

Declaratio ad Consistoriale decretum diei 25 ianuarii 1911. - *24 aprilis 1915* 208

S. CONGR. CONCILII

PAG.

Fanen. - Mediae annatae. - *18 ianuarii 1915* 209

S. CONGR. RITUUM

Adiacen. seu Nicien. - Beatificationis et canonizationis servi Dei Caroli Dominici Albini e Congregatione Oblatorum B. V. Mariae Immaculatae. - Decretum de causa introducenda. - *14 aprilis 1915* . . . 214

S. ROMANA ROTA

Limburgen. - Contumaciae. - *13 febr. 1915* 216

SECRETARIA STATUS

EPISTOLA

Ad R. P. D. Carolum Iosephum Schulte, episcopum Paderbornensem, de opere captivis opitulandis ab eo ceterisque episcopis Germaniae instituto. - *29 aprilis 1915* . 224

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Religiosi. *Avviso di concorso* 225

II. Segreteria di Stato. *Nomine, onorificenze* 225

III. Maggiordomato di S. S. *Nomine* 227

IV. Necrologio 228

Annus VII - Vol. VII Die 6 Maii 1915 Num. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

CONSTITUTIO APOSTOLICA

DE ABBATIA SUBLACENSI

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Coenobium Sublacense, utpote ab ipso Monachorum per occidentem Patriarcha, sancto Benedicto, conditum atque eius praesentia praeclarisque magnarum virtutum exemplis consecratum, iam inde a principio Romani Pontifices, decessores Nostri, sua semper gratia foverunt, cum illud vel sanctus Gregorius Magnus, ut ex perpetua maiorum memoria constat, in praecipuam Sedis Apostolicae fidem receperit multisque beneficiis ornaverit. Deinceps per saecula quae subsecuta sunt, crescens in dies auctoritate, sensim factum est ut ad amplum patrimonium perveniret, atque vicos pagosque complures haberet et suae tutelae commissos, et suae ditioni tum *in temporalibus* tum *in spiritualibus* subiectos.

Itaque saeculo undecimo, cum latissimum territorium Coenobio accessisset, illud Romanorum decreta Pontificum proxime seu *immediate* Apostolicae Sedi subdiderunt: Gregorius

autem XI in binis Constitutionibus, anno MCCCLXXIV et anno MCCCLXXVI, id ipsum *Abbatiam Nullius Dioecesis* agnovit et appellavit; quo quidem tempore idem Abbas regularis qui Coenobio praeerat, territorium illud separatum gubernabat. — Postea vero a decessoribus Nostris vel Urbano VI qui anno MCCCLXXIX nominationem Abbatis regularis sibi reservavit, vel Callisto III qui anno MCCCCLV eam Abbatiam uni e S. R. E. Cardinalibus in *commendam* dedit, nihil de natura Abbatiae mutatum est, quae regularis permansit, ut erat, cum a Coenobii Abbate regebatur. Quin etiam Urbanus VIII per Apostolicas litteras *Sacrosanctae militantis Ecclesiae* datas die XV novembris anno MDCXXXVIII, accurate definiens Abbatiae Sublacensis *Nullius* terminos atque iura, quae Tiburtinus Episcopus impugnaverat, edixit « Monasterium « seu Abbatiam S. Scholasticae Sublacen. Ordinis S. Benedicti « habuisse et habere territorium seu districtum separatum; in « quo Abbas seu Commendatarius illius pro tempore habuit, « exercuit et exercere potuit omnem iurisdictionem ecclesiasticam « quasi episcopalem in parochos, ecclesias, incolas, in eiusdem « Monasterii territorio comprehensos ».

Nec vero, quod ad quasi episcopalem Abbatis seu Commendatarii iurisdictionem attinet, quidquam novavit Benedictus XIV, cum iurisdictionem ei abstulit *temporalem*. Aperte enim in Constitutione *Commendatam Nobis* data die VII novembris MDCCLIII declaravit « salvis tamen integre et absque diminutione ac in per- « petuum dicto Monasterio illiusque Abbati seu Commendatario « pro tempore exsistenti iurisdictione ecclesiastica et spirituali » in idem territorium. — Recentioribus autem temporibus et Pius VI, qui Commendatarius Abbas Monasterii Sublacensis fuerat, et Pius IX, et proximus decessor Noster sanctae memoriae Pius X, quo erant in Abbatiam Sublacensem studio, eiusdem aliquamdiu regimen ipsi tenuerunt.

Iam Nos, qui pro singulari pietate Nostra erga S. Benedictum, cuius, cum spe caelestis patrocinii, suscepimus in adeundo Pontificatu nomen, nulli decessorum Nostrorum in studiosa Abbatiae Sublacensis cura cedere nolumus, reputantes, quibus

causis impulsi Romani Pontifices Abbatiam in Commendam dederint, eas, adiunctis rerum temporibusque commutatis, iam nullas esse, eamdem Abbatiam restituere in pristinum decrevimus, ut eodem sit iure, quo Abbatia *Nullius* Montis Cassini, aliaeque huiusmodi. Quare Abbatem seu Praepositum pro tempore Capituli regularis ven. Monasterii S. Scholasticae ad gubernationem Abbatiae *Nullius* Sublacensis revocamus; cui quidem Abbati, canonice quidem electo atque a Nobis confirmato, quasi episcopalem reddimus iurisdictionem in territorium separatum quod Abbatiae obnoxium est, atque etiam in ecclesias, clericos et laicos, qui eius territorii terminis continentur; idque cum omnibus iis privilegiis, honoribus, facultatibus, non excepta potestate sacramentum Confirmationis conferendi intra fines territorii, quae concessa sunt Abbati Cassinensi aliisque Praelatis inferioribus, qui iurisdictionem quasi episcopalem in territoriis separatis exerceant. Eidemque Abbati S. Scholasticae omnia iura *temporalia* in mensam abbatialem, quaecumque Cardinalis Commendatarius habuit, damus, attribuimus.

Praeterea volumus, ut Capitulum saeculare ecclesiae S. Andreae, quae Sublaci est, itemque Sublacense Seminarium clericorum saecularium Abbati Ordinario S. Scholasticae ita prorsus pareant, quemadmodum secundum sacros canones quaelibet vel Collegia seu Capitula canonicorum vel Seminaria dioecesana suis parere Ordinariis debent: utrumque tamen suam retineat naturam rei ad Clerum saecularem pertinentis.

Et quoniam antehac ecclesiae et Capitulo saeculari S. Andreae plus semel cum Capitulo regulari et ecclesia abbatiali S. Scholasticae de iuribus contentio disceptatioque fuit, Nos, ut res iam desinat in incerto esse — habentes ante oculos interpretationem, quam de Apostolicis litteris Pii IX *Interest Ecclesiae*, die XXVIII ianuarii anno MDCCCLXXVI datis, Leo XIII sanctae memoriae decessor Noster, decreto S. C. Concilii die XXVI aprilis a. MDCCCXCII edito, sanxit — ecclesiae quidem abbatiali S. Scholasticae cum ipsius Capitulo regulari titulum, privilegia et honores cathedralis vel quasi-cathedralis Abbatiae *Nullius* Subla-

censis « cum iure potioritatis super ecclesia et canonicis S. An- « dreae », eidem autem ecclesiae saeculari S. Andreae cum eius Capitulo iura, honores et privilegia concathedralis vel quasi-concathedralis confirmamus. — Rationes vero, quae inter Abbatem Ordinarium et Capitulum saeculare S. Andreae, atque inter hoc ipsum et Capitulum regulare S. Scholasticae, quod ad eiusdem Abbatiae regimen attinet, intercedere debent, iis praescriptionibus (*Disposizioni Complementari*) definiuntur, quas Constitutioni huic adiicimus. Quae praescriptiones aeque valeant atque ipsa Constitutio: et utrumque omni ex parte, etiam quatenus aliquam commutationem affert iis quae antehac concessa sunt, de Apostolicae potestatis plenitudine praecipimus ut inviolate servetur. — Venerabili autem Fratri, Episcopo Anagnino committimus ut ad huius Constitutionis praescriptionumque adiectarum exsecutionem procedat.

Quaecumque igitur hic, tum in Constitutione tum in adnexis praescriptionibus, a Nobis statuta sunt, ea rata ac firma esse iubemus: non obstantibus Apostolicis litteris *Interest Ecclesiae*, supra commemoratis, quibus, qua parte huic Constitutioni Nostrae adversantur, derogamus, itemque Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis de iure quaesito non tollendo, ceterisque, etiam speciali atque individua mentione dignis, in contrarium facientibus quibuslibet.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicae millesimo nongentesimo decimo quinto, die vicesima prima martii, in festo sancti Patris Benedicti, Pontificatus Nostri anno primo.

P. Card. GASPARRI
a Secretis Status.

✠ C. Card. DE LAI
S. C. Consistorialis *Secretarius.*

Loco ✠ Plumbi

VISA
M. Riggi, C. A., *Not.*

Reg. in Canc. Ap., N. $\frac{34}{15}$

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. PASCHALEM MORGANTI, RAVENNATENSIUM ARCHIEPISCOPUM, GRATIAS AGENS DE LIBELLIS REVERENTER EXHIBITIS.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Munusculum tuum non ob exhibita tantum pietatis in Nos tuae officia pergratum Nobis fuisse scito, sed etiam ob spem utilitatis, quam inde, ut confidimus, percepturi sunt sacerdotes quibus iuvandis ad sanctitatem libelli tui conscripti sunt. Piae enim commentationes et preces, quas in iisdem collegisti, sacerdotalis vitae munera, Scripturae Sanctae atque Ecclesiae Patrum ac Doctorum sententiis tam bene illustrant, tam suavia efficiunt voluntatis, ut divinae gratiae haud exiguo sint adiumento ad disponendas in sacerdotum cordibus mirabiles illas ascensiones, quibus eorumdem vita, et abscondita cum Christo in Deo, et in lucrandis proximorum animis fit mirifice actuosa. Habeto igitur non solum pro officiis gratias et pro locato in re optima labore gratulationes, sed et expetitam - quam sane tribuimus libentes - facultatem libellos eosdem nomini Nostro dicandi: quod ipsum ut religionis pietatisque incremento benevertat, caelestium auspicem munerum Nostraeque testem benevolentiae, apostolicam benedictionem tibi, venerabilis Frater, universoque tuo gregi peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XIV aprilis MCMXV, Pontificatus Nostri anno primo.

BENEDICTUS XV

II

AD R. P. D. IOSEPHUM SCATTI, EPISCOPUM SAVONENSEM ET NAULENSEM, OB SOLLEMNIA SAECULARIA IN HONOREM DOMINAE NOSTRAE A MISERICORDIA.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Decessorem Nostrum sanctae memoriae Pium X scimus anno superiore, datis ad te litteris, venerabilis Frater, de sacris saecularibus quae istic in honorem Dominae nostrae a Misericordia pararentur, hoc promisisse

egregium aliquem virum ad ea solemnia, qui Romani Pontificis vicem gereret, adfuturum. Iam quod Pius pollicitus est, id Nos, Deo favente, facturi sumus, et quidem peculiari cum studio ac voluntate. Nam permultum caritas Nos movet Liguriae Nostrae, cuius in sinu divina Mater nobilem benignitatis suae sedem collocavit; grateque meminimus, cum in ipso flore pueritiae eam pluries invisimus aedem, cumque ibi semel et iterum, magna suavitate animi, sacrum fecimus. Sed ante omnia movet ratio Nos horum, in quibus versamur, miserrimorum temporum. Ubi enim, suscepto Pontificatu maximo, incidimus in medium rerum omnium certamen atque discrimen, continuo intelleximus Nobis, si unquam decessoribus Nostris, praecipue laborandum esse, ut humanae societati, de cuius salute potissimum in Nos iam cura incumberet, iratum Deum placaremus. Itaque, indictis catholico orbi supplicationibus, divinam implorare clementiam non desinimus, patronam in primis adhibentes Virginem Matrem, quae, cum multas praeclaras appellationes, tum *omnipotentiae supplicis* recte nomen acceperit. Quamobrem existimare per te potes ista Marialia festa, quae propediem agentur, Nobis non solum valde libentibus actum iri, sed cupientibus etiam atque exoptantibus, ut ad pietatem fiduciamque Mariae in plurimis vel excitandam vel refovendam conducant. Ad haec illud velut cumulus accedit quod ista ipsa sollemnia earum afferunt memoriam rerum, quae ad eandem fiduciam confirmandam admodum opportunae videantur. Admonent enim abhinc fere centum annis, in simili perturbatione omnis Europae, cum Vicario Iesu Christi esse multo acerbius actum, adeo acerbius, ut iactatam maximis turbinibus et fluctibus Ecclesiae navim vix gubernare sineretur: at praesenti ope Virginis implorata, Ecclesiae atque huic Urbi Pium VII contra exspectationem omnium esse redditum, eundemque anno post, aurea corona simulacro Savonensi imposita, votum Mariae Auxiliatrici christianorum solvisse. Haec igitur Nos considerantes, ad augendam auctoritate Nostra istius commemorationis sollemnitatem non solum grati animi officio adducimur quod in Decessore sanctissimo pontificalis et libertas et dignitas Deiparae patrocinio mirandum in modum vindicata sit, sed ea etiam causa, ut tam tristibus tamque formidolosis rei christianae temporibus illud ipsum patrocinium conciliemus - Itaque unus e S. R. E. Cardinalibus volumus istis sacris sollemnibus intersit, Nostro nomine; isque sit qui ante alios ex finitimis Liguriae regionibus cooptatus est, dilectus filius Noster, Andreas cardinalis archiepiscopus Mediolanensis, quem nis litteris Legatum Nostrum renuntiamus. - Iam vero non tantum placet augustiora haec facere sollemnia, sed etiam populo christiano fructuosiora. Quare, caelestes

thesauros Ecclesiae, quorum apud Nos dispensatio est, aperientes, omnibus qui in ea celebritate dierum, rite poenitentia expiati et Eucharistico epulo refecti, Savonensem aedem inviserint, ibique rem catholicam Deo commendaverint, *plenariam* peccatorum veniam indulgemus. Praeterea sacerdotibus ex utroque clero qui peccata confitentibus aures ibidem dabunt, eam ampliorem tribuimus facultatem absolvendi, quae tempore Iubilaei ab Apostolica Sede tribui solet. Sed hac de re proprias litteras apostolicas in forma brevi expediri iussimus. Denique, cum velimus Nostrae erga Savonensem dioecesim benevolentiae exstare documentum, atque episcopalem istam sedem, quae cum Romano Pontificatu non vulgaribus sane vinculis coniuncta est, eximio aliquo ornamento distingui, eidem sedi privilegium Pallii attribuimus in perpetuum; quo quidem privilegio te, venerabilis Frater, ex episcopis Savonensibus primum usurum esse, pro ea qua te diligimus caritate, valde gaudemus. - Auspicem autem divinorum munerum ac testem benevolentiae Nostrae, tibi tuoque clero et populo apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XIX mensis aprilis MCMXV, Pontificatus Nostri anno primo.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD R. D. MATTHAEUM CRAWLEY BOEVEY, SACERDOTEM E CONGREGATIONE SS. CORDIUM IESU ET MARIAE: DE SINGULIS CATHOLICORUM FAMILIIS SANCTISSIMO CORDI IESU CONSECRANDIS.

Dilecte Fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Libenter tuas legimus litteras, itemque iis adiuncta scripta, ex quibus cognovimus diligentem et sollertem, plures iam annos, a te dari usquequaque operam consecrandis sanctissimo Cordi Iesu familiis, ita quidem ut, imagine eius in illustriore loco aedium posita tamquam in throno, vere Christus Dominus intra domesticos catholicorum parietes regnare videatur. Universum quidem genus humanum Leo XIII felicis recordationis decessor Noster divino Cordi iam devovit, notissimaeque sunt eius de hac re litterae encyclicae *Annum sacrum*. Sed, ea generali devotione peracta, non haec singularum familiarum devotio videtur supervacanea, imo et

illi admodum congruens, et ad sanctum Pontificis propositum valde conducibilis: nam quae cuique propria sunt, multo magis nos tangunt, quam quae communia. In quo tuorum laborum fructus opinione uberiores exstitisse gaudemus, teque, ut in incepto impiger perseveres, hortamur. — Rem enim habes in manibus, qua nihil ad haec tempora opportunius. Pervertere et privatim et publice eam conformationem morum quam peperit et expolivit Ecclesia, humanamque societatem - omni sensim vestigio in ea sapientiae honestatisque christianae delendo - ad misera instituta ethnicorum revocare, hoc est quod hodie volunt, quod nituntur nimis multi, atque utinam sine effectu. Praecipuis autem improborum telis proposita est societas domestica; quae cum communis hominum societatis principia et velut semina contineat, necessario consecuturam vident eam, quam moliuntur, conversionem vel corruptionem potius communitatis humanae, si semel instituta domestica corruperint. Itaque sancientes legem de divortiis, stabilitatem coniugii convellunt; cogentes iuventutem publica disciplina, quae plerumque Religioni alienissima est, institui, in re maximi ponderis, nervos patriae potestatis elidunt; ac, probrosam praedicantes artem potiundae voluptatis naturaeque fraudandae, impie ipsum generis humani fontem arefaciunt, ac thalami sanctitatem impurissimis moribus coinquinant. Recte igitur, dilecte Fili, societatis humanae suscepta causa, ante omnia christianos spiritus in convictu domestico vel excitare studes vel fovere, caritatem Iesu Christi penetralibus nostrorum, tamquam dominam, inferendo. Quod quidem facis ipso sponsore Christo, qui beneficiis se ornaturum promisit eas domos, in quibus sui Cordis imago exposita pie coleretur.

Iam vero cultum honoremque id genus tribuere amantissimo Redemptori nostro sanctum profecto et salutare est: sed nequaquam in isto sunt omnia. Opus etiam maximeque est nosse Christum; cognitam Eius habere doctrinam, vitam, passionem, gloriam: non Eum sequi levi quodam sensu religiositatis, quae quidem tenera molliaque corda facile commoveat, lacrimulas eliciat, vitia vero intacta relinquat; sed vivaci constantique fide, quae mentem, quae animum, quae mores dirigat ac moderetur. Atqui hoc omnino est causae, cur Iesus aut a plurimis negligatur, aut a multis parum ametur, quod illis fere ignotus, his non satis est cognitus. Quare perge quidem, dilecte Fili, eniti et efficere, ut amoris flammas erga sacratissimum Cor Iesu per domos catholicorum exsuscites: sed enitaris etiam et efficias ante [velimus, ut hic amor cognitionem Christi Domini notitiamque eius, quam ipse attulit, veritatis et disciplinae usque maiorem altioremque in omnibus, quas adieris, domibus sequatur. - Nos autem, ut hac in re stimulos pietati communi admo-

veamus, quaecumque decessor Noster sanctae memoriae Pius X anno MCMXIII, Chilensium Episcoporum rogatu, familiis ex ea republica quae se sanctissimo Cordi consecrarint, largitus est pontificalis indulgentiae munera, eadem ad omnes orbis catholici familias, quae id ipsum faciant, extendimus.

Auspicem caelestium bonorum ac testem paternae benevolentiae Nostrae habeas, dilecte Fili, apostolicam benedictionem, quam tibi peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXVII aprilis MCMXV, Pontificatus Nostri anno primo.

BENEDICTUS PP. XV

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

I

LITTERAE

AD EMUM AC RMUM DNUM CARD. ARCHIEPISCOPUM PARISIENSEM, SUPER CULTU SACRATISSIMI CORDIS IESU EUCHARISTICI.

Ad omnes dubietates et anxietates tollendas quae post evulgata sacrae Rituum Congregationis Decreta dierum 28 martii et 15 iulii anni superioris istic inter fideles exortae perhibentur, flagitabat nuper Eminentia Tua explicitam Sanctae Sedis declarationem super dubio: « Num « titulus *Cor Iesu Eucharisticum* servet sensum, quibuscumque non « obstantibus, quem habet in ultima Collectione (*Raccolta*) Indulgen- « tiarum anni 1898 et in Brevi dato a Leone XIII die 16 februarii 1903 ».

Re delata ad supremam hanc sacram Congregationem sancti Officii, cuius est curare ne fidei puritas coeni quacumque permixtione turbetur, omnibus eadem mature perpensis, in plenario conventu habito feria IV die 24 martii anni currentis, respondendum censuit: « Adfirmative; et « ad mentem. *Mens est* ut firma et immutata remanere debeant Decreta « Sanctae Sedis quoad emblemata, imo etiam quoad partem liturgicam

« devotionis erga Cor Iesu Eucharisticum; attamen devotio ipsa erga « Cor Iesu Eucharisticum haberi debeat ut adprobata ab Apostolica Sede « in sensu declarationis quae continetur in ultima Collectione Indulgen- « tiarum anno 1898 edita ».

Quam quidem responsionem perpetuo hac super re Ecclesiae sensui apprime consonam facile inveniet quisquis paulisper secum reputet in ipsis Breviarii Romani lectionibus pro Officio festi sacratissimi Cordis Iesu iamdiu concesso, commendari praecipue « caritatem Christi patientis « et pro humani generis redemptione morientis atque in suae mortis « commemorationem instituentis sacramentum corporis et sanguinis sui, « ut [eam] fideles *sub sacratissimi Cordis symbolo* devotius ac ferventius « recolant, eiusdemque fructus uberius percipiant »; et festum Ssmi Corporis Christi cum eiusdem sacratissimi Cordis festo in sacra liturgia ita coniungi ut alterum alterius quasi sequela et complementum videatur. Nil igitur mirum si, inolescente postea devotione erga sacratissimum Cor Iesu Eucharisticum, constanter ab Apostolica Sede declaratum fuerit « cultum erga sacratissimum Cor Iesu in Eucharistia non esse per- « fectiorem cultu erga ipsam Eucharistiam neque alium a cultu erga « sacratissimum Cor Iesu ».

Ex quibus omnibus plane consequitur devotionem erga sacratissimum Cor Iesu Eucharisticum nedum unquam a Sancta Sede improbatam haud fuisse, quin immo pluries positive recognitam: hoc tamen omnino et non alio sensu, nova vero circa eam emblemata, imagines, titulos ac festivitates liturgicas ideo potissimum vetitas fuisse, ne forte simplicium animis, novitatis amore captis, devotionem ipsam in erroneos vel minus opportunos sensus deflectentibus, res tam sancta obloquentium dicteriis exponeretur.

Dum Te igitur precor ut huius adeo salutaris devotionis frequentatores, veram et genuinam Apostolicae Sedis mentem prudenter edoctos, in sancto proposito confirmare satagas, honori mihi duco altissimae aestimationis meae sensus exprimere Eminentiae Tuae, cui manus humillime deosculor.

Datum ex aedibus S. O. die 3 aprilis 1915.

R. Card. Merry del Val, *Secretarius.*

II

Sectio de Indulgentiis

DECRETUM

AUGETUR ET EXTENDITUR INDULGENTIA PRO QUADAM LAUDE SSMI SACRAMENTI

Die 15 aprilis 1915

Ssmus D. N. D. Benedictus div. prov. Pp. XV, in audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, abolitis indulgentiis partialibus, quae hactenus viguere ob recitationem laudis: *Sia lodato e ringraziato ogni momento, il santissimo e divinissimo Sacramento*, quibusdam determinatis temporibus et adiunctis, benigne concedere dignatus est indulgentiam trecentorum dierum, defunctis quoque applicabilem, toties lucrandam, quoties quilibet ex christifidelibus eandem laudem, corde saltem contrito, recitaverit: firma remanente plenaria indulgentia, item defunctorum animabus applicabili, semel in mense ab iis lucranda, qui per integrum mensem praedictam laudem recitare consueverint. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

R. Card. Merry del Val, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Donatus, Archiep. Ephesin., *Ads. S. O.*

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

DECLARATIO

ad Consistoriale decretum diei 25 ianuarii 1911

Consistoriali decreto diei 25 ianuarii 1911 statutum fuit ut pia opera instituta et onera quae in ecclesia Ssmae Trinitatis apud Innocentianam Curiam exstabant, una cum eiusdem titulo, iuribus et privilegiis omnibus, transferrentur ad S. Apollinaris; et huius ecclesiae regimen et cura, vi eiusdem decreti, susciperetur ab eo sacerdote qui modo rectoris munere fungitur ecclesiae Ssmae Trinitatis, imposita eidem et successoribus eius legitimis obligatione satisfaciendi omnibus oneribus quae utriusque separatae ecclesiae erant propria.

Cum vero quaestio nuper mota sit de modo et conditionibus quibus cura ecclesiae S. Apollinaris et satisfactio onerum antiquae ecclesiae Ssmae Trinitatis inhaerentium praefato rectori commissa est, re mature considerata, Ssmus D. N. Benedictus XV declarandum et statuendum censuit, prout hoc Consistoriali decreto declarat et statuit, memoratum rectorem dependenter ab Emo Urbis Vicario, ad quem proinde res principaliter spectat, et salvis semper iuribus Seminarii Romani, curam gerere ecclesiae S. Apollinaris et in ea oneribus satisfacere quae veteri ecclesiae Ssmae Trinitatis inhaerebant iuxta commune ius, cui minime derogatum est decreto diei 25 ianuarii 1911.

Datum ex S. Congregatione Consistoriali, die 24 aprilis 1915.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

† Thomas, Archiep. Edessenus, *Adsessor.*

S. CONGREGATIO CONCILII

FANEN.

MEDIAE ANNATAE

16 ianuarii 1915

Species facti. - Post captam a quodam parocho dioecesis Fanensis possessionem sui beneficii, capituli cathedralis syndicus, utpote procurator fabricae, ab eo exigere voluit *mediam annatam,* quae dicitur, hoc est dimidiam partem redituum primi anni, pro expensis ipsius fabricae erogandam. Parochus autem reposuit, sibi, in primo anno officii sui, taxis et expensis deductis, nullum fere aut certe perexiguum superesse reditum; sed capitulum, attento quod in praesentiarum nullus parochus in Italia minorem nongentis libellis annuum reditum percipiat, sibi debitam, ad iuris apicem, titulo *mediae annatae,* summam saltem 450 libellarum asseruit, quam tamen, veluti per transactionem, ad libell. 225 favore parochi reducebat, solutionem urgens. Neque hisce parochus obtemperavit, qui propterea coram curia conventus a capitulo fuit: Episcopus vero, ad litem sopiendam, satius duxit argumenta hinc inde deducta, et praesertim difficultates a parocho obiectas examini huius S. Congregationis subiicere.

Hae autem difficultates - ita referente, sub mense iulio anni 1914, Episcopo - sunt: *a*) Quod in praesentiarum *media annata* nonnisi in exigua summa de more consistat, quanta nempe sufficit ad obsequium et subiectionem erga maiorem ecclesiam profitenda; quam difficultatem capitulum immo vocat « il cavallo di battaglia del parroco ». *b*) Quod summa titulo congruae aut supplementi congruae percepta, non veniat in computatione redituum, de quibus solvenda sit *media annata:* tum quia praedicta summa ut iustus reditus ab Ecclesia non agnoscatur; tum quia ea stet integra substentationi rectoris, ideoque titulo personali, non officii percipiatur. *c*) Quod in computatione redituum deducenda sint onera quaecumque, tum vectigalium, tum etiam expensarum quae ad recte gerendum parochiale munus, in hac praesertim temporum acerbitate, necessario occurrunt sustinendae. *d*) Quod revera in dioecesi Fanensi nonnisi exigua summa in praeterito a parochis titulo *mediae annatae* solvi consueverit. Haec postrema difficultas, quae in facto tota consistit, contraria capituli

et Episcopi attestatione satis elidebatur. Ad ceteras autem enodandas difficultates, quae circa ius versantur, Episcopus haec quatuor dubia S. Congregationi reverenter subiecit, nimirum:

I. *An obligationi solvendi* mediam annatam *subiiciantur tantum beneficia parochialia quae nullum obtinent a gubernio civili congruae supplementum, vel dictae obligationi obnoxia sint ea quoque beneficia quae a praedicto gubernio supplementum vel integram congruam percipiunt?*

II. *An in determinanda quantitate* mediae annatae *computari debeat etiam supplementum congruae?*

III. *An in eadem quantitate determinanda computari etiam debeant:*

a) decimae quae reipsa percipiuntur?

b) incerta cuiuscumque generis?

c) summae quae a civili potestate traduntur titulo expensarum cultus?

IV. *An in statuenda quantitate* mediae annatae *praeter onera realia deducenda sit:*

a) taxa quam vocant di mano morta?

b) taxa successionis *eaque pecuniae summa, quae primo anno solvi debeat pro adipiscenda possessione beneficii vel alio simili titulo?*

Votum Consultoris. - Super hac facti specie rogatus fuit de sententia unus ex S. C. Consultoribus, cuius votum summatim referre praestat.

I. Ad proposita dubia enodanda - ita ille - oportet in primis canonum praescripta et statuta circa mediam annatam breviter recensere. Et de natura quidem ac origine huius praestationis non est cur multa inquiramus. Notum est enim, e parte competentis auctoritatis imponi consuevisse super beneficiis ecclesiasticis, ad quemdam peculiarem finem obtinendum, determinata onera, quae dicuntur *pensiones, annatae* etc. Ex his est *media annata,* videlicet praestatio determinata, dimidiam partem redituum primi anni e sorte beneficii provenientium adaequans, quae auctoritate Apostolica in ipsa collatione beneficii imponi solet una tantum vice facienda favore fabricae ecclesiae cathedralis aut collegiatae. Ordinario iure fundatur in constitutione Benedicti XIII quae incipit *Pius et misericors,* data die 10 maii 1725, cuius textus, a S. C. C. tamquam authenticus declaratus (*Arimin.,* 7 iul. 1855), haec, inter alia, ad rem nostram, habet:

« Decernimus, praecipimus et mandamus, per totam Italiam et « insulas adiacentes, ut, in posterum, provisi *de parochialibus, una cum* « *incertis annuum reditum scutorum centum monetae romanae excedentibus,* et de canonicatis et beneficiis, tam residentialibus, quam non « residentialibus et simplicibus, sitis extra ecclesias collegiatas, *cuius-*

« *cumque valoris exsistant,* teneantur solvere et respective deponere « *mediam annatam* pro fabrica ecclesiae cathedralis. Provisi vero de paro- « chialibus, una cum incertis annuum reditum scutorum centum monetae « praefatae excedentibus, et de canonicatibus et beneficiis tam residentia- « libus et simplicibus, sitis in ecclesiis collegialibus vel ad illas translatis, « *cuiuscumque valoris exsistant,* itidem teneantur solvere et respective « deponere *mediam annatam* pro fabrica ecclesiae collegiatae... Sive bene- « ficia praedicta liberae collationis sive iurispatronatus mixti ac etiam « laicalis fuerint, et ad quemcumque electio, collatio, institutio et pro- « visio pertineat, sive nimirum ad Metropolitanum vel Ordinarium, sive « ad capitulum, sive ad alium quemcumque inferiorem, *dummodo* colla- « tionis, institutionis et provisionis S. Sedis minime exsistant, *aut etiam* « legitima non vigeret consuetudo solvendi vel dimittendi fructus sex « mensium, aut similem, non tamen minorem ratam favore fabricae vel « sacristiae: utroque enim in casu pro fabrica praedicta nihil solvendum « vel deponendum erit... Volumus autem quod huic nostrae constitutioni « *minime* subiecta sint beneficia illarum dioecesium et collegiatarum, in « quibus reperitur opus seu peculiare patrimonium fabricae sufficienter « instructum, aut onus seu obligatio reparandi, restaurandi et conser- « vandi ecclesias residet penes communitates locorum, vel adsunt dicta- « rum ecclesiarum patroni ».

Constitutio ipsa, decreto irritanti et clausula « sublata » munita est ideoque consuetudine contraria postea invalescente tolli nequit; nec alias exceptiones admittit quam tres illas in textu supra relato explicite recensitas: videlicet, si provisio beneficii fiat immediate ab Apostolica Sede; si, quum lex lata fuit, iam consuetudo vigebat solvendi pro fabrica vel sacrario similem, non tamen minorem ratam; si ecclesiae cathedralis aut collegiatae fabricae sufficienter aliunde consultum fuerit, adeo ut finis legis prorsus cessasse dicendus sit. - Porro (ut a limine hoc in comperto ponamus), nulla ex his tribus exceptionibus in casu occurrit: quin immo in capitulo Fanensi, praeter communem obligationem, peculiaris titulus exigendi *mediam annatam* exsurgit ex pacto, anno 1828 post diuturnas lites inito et S. Congreg. Concilii auctoritate munito, quo capitulum ipsum obligatur partem suscipere in onere manutenendi fabricam ecclesiae cathedralis, ad hoc nonnullos reditus erogando « *comprehensis mediis annatis* »; quas igitur nisi capitulum sedulo exigat, de suis bonis supplere tenebitur.

Hisce attentis iam satis colligi videtur quid sit respondendum ad primum quaesitum: videlicet, quoties paroeciae reditus annuus, una cum incertis, summam scutatorum centum excedat, ex eo solvendam esse

dimidiam annatam, nullo discrimine facto quoad paroeciias congrua vel supplemento congruae fruentes. Prorsus infirma sunt iudicanda argumenta quae in contrarium afferuntur a parocho; nam, quod « la mezza « annata ora sia ridotta a ben piccola cosa, un omaggio, *un segno di « venerazione verso la maggior chiesa,* poche lire e nulla più », id arbitraria assertio est, omni fundamento carens, nisi forte nitatur in aequivocatione inter *mediam annatam* et ius cathedratici, quod revera datur episcopo « in signum subiectionis cathedrae episcopali »; *media annata* e contrario est subsidium necessario solvendum et integre erogandum favore *fabricae* et utensilium (luminibus et cera comprehensis) ecclesiae; adeo ut S. Congregatio pluries inhibuerit illud expendi in festorum et cantus sumptus, aut in stipendium organistae et similia.

II. Cetera quaesita versantur circa rectam computationem reditus annui ex quo solvenda sit *media annata:* in quo argumento in primis consideranda sunt ipsa Benedictinae constitutionis recitata verba includentia in hac computatione proventus *incertos:* « provisi de parochia- « libus, *una cum incertis,* annuum reditum scutorum centum monetae « romanae excedentibus... teneantur solvere, etc. »; quam normam sacra congregatio ita interpretata est ut incerti proventus qui fixi sunt, includerentur, non tamen adventitii. Sic decisum invenimus, v. g. in *Nolan.* 14 dec. 1901, in qua, capitulo negante in computatione reditus, ad hunc effectum, includendos esse incertos proventus, et multo minus quotidianas distributiones, S. C. tamen reposuit: « Servetur constitutio « *Pius et misericors* Benedicti XIII, exclusis tantum *simpliciter adven- « titiis* ».

Porro ex hac resolutione non modo prono alveo fluit quid sit respondendum ad quaestionem III *c*, « an in eadem quantitate determinanda, « computanda sint incerta cuiuscumque generis » (quae responsio esse nequit alia nisi: *affirmative, exclusis tantum simpliciter adventitiis*), sed etiam ceterae huius III quaestionis partes, quin immo et II, facile solvuntur. Etenim decimae quae reipsa percipiuntur, sicut etiam summa quae a civili auctoritate nonnumquam solvi consuevit loco decimarum quas illa abolere praesumpsit, sunt veri certique reditus, qui patrimonium paroeciae augent, ac proinde certo certius includi in computatione debent.

Subtilior quaestio, theoretice, moveri posset de supplemento congruae; sed in praxi omnis difficultas cessat, post responsum S. Poenitentiariae diei 14 decembris 1899 ad I: « attentis temporum circumstan- « tiis, tolerari posse (ut parochi congruam aut supplementum percipere « possint, etsi haec proveniant e bonis ecclesiasticis iniuste confiscatis),

« remoto scandalo, et habita intentione standi mandatis Ecclesiae ». Quidquid igitur sit de origine huius proventus, in facto, sub conditionibus praedictis, licite et tuto a parocho percipi solet et in eius bonis haberi et ideo, sive ut certus verusque reditus, sive saltem (habita nempe ratione obligationis standi mandatis Ecclesiae) ut incertus, nunc tamen fixus et stabilis proventus, procul dubio comprehenditur in quantitate summae de qua solvenda est media annata. Qua attenta obligatione « standi mandatis Ecclesiae » etiam liquido patet quam infirma sit parochi difficultas ex eo desumpta quod supplementum aut congrua, e potestatis laicae intentione solvantur titulo tantum sustentationis rectoris.

Restat dicendum de summis, quae a civili potestate traduntur titulo expensarum cultus; verum facile constat has summas statim perceptas, *integre* absumi respondentibus cultus oneribus, ad quae sustinenda data sunt, adeo ut, si includerentur in supputatione quantitatis, statim deducendae essent titulo expensarum respondentium. Quum igitur eaedem summae, necessario, numquam in bonis parochi consistant, pronum est respondere, in supputatione de qua agitur eas minime venire, neque scilicet in includendis, neque in deducendis.

III. Demum quaestio fit de oneribus quae deducenda sint in statuenda quantitate *mediae annatae*. Principium ad hanc questionem solvendam perspicue edicitur pluribus S. C. resolutionibus, nempe « deducenda esse onera *fixa et realia*, non vero personalia ». Cfr. *Tiburtin.*, 11 mart. 1754; *Aesin.*, 20 iul. 1878 ad III; *Camerinen.*, 3 iul. 1852, ubi onera detrahenda pressius sic determinantur: « detractis expensis pro « ordinaria fundorum manutentione, solutionibus pensionum, *publicorum vectigalium*, et eleemosynae Missarum iuxta legem fundationis calculandae ad rationem synodalem »; *Aesin.*, 18 iul. 1874, ubi negatur deductio oneris Missarum conventualium (quod est onus personale, sicut et missae pro populo), etc. Iuxta autem legem canonicam dubitationi non subest quaenam onera dicantur *realia*, quaenam *personalia*: illa enim sunt solutiones quae fiunt ad *habendum* ab extrinseco aliquod (sive res sit sive opera) sacro ministerio necessarium, v. g. ad celebrationem Missarum fundatarum; personalia vero onera dicuntur quae in *praestatione* propriae seu intrinsecae operae consistunt, v. g., in Missis ex officio dicendis (conventualibus aut pro-populo), in praedicatione verbi Dei, in administratione Sacramentorum, etc. *Fixa* autem onera - ut compertissimum est - ea dicuntur quae singulis annis adimpleri debent, sive personalia sint, sive realia.

Ex his patet omnia publica vectigalia, excepta taxa, quam vocant successionis, esse onera fixa et realia (non exclusa taxa quam vocant

« a manu mortua »; nam et haec quotannis solvenda est). Taxa vero successionis, sicut et aliae expensae quae sustineri debent una tantum vice, seu primo anno dumtaxat, pro possessione beneficii capienda, minime sunt habendae ut onera fixa et realia, atque ideo non sunt deducendae. Secus enim et illud absonum haberetur, in supputatione quantitatis summae de qua solvenda sit media annata, et ipsam mediam annatam deducendam esse! - Attenta tamen gravitate huius taxae successionis, quae ad quartam partem reditus pertingere solet, Consultor votum suum pandit, ut, ex benignitate S. Congregationis, aliqua indulgentia vel mitigatio in supputatione quantitatis de qua agitur, aut saltem in ratione solutionis ipsius *mediae annatae* concedatur, ne forte contingat ut novis beneficiatis primo anno fere desint honestae substentationis media.

Quibus praenotatis, quaesitum fuit quomodo dubia ab Episcopo Fanensi proposita essent dimittenda.

Resolutio. Sacra Congregatio Concilii, in plenariis Emorum Patrum comitiis habitis die 16 ianuarii 1915, omnibus mature perpensis, respondendum censuit:

Ad I, II, III, IV ad mentem. *Mens est:* Episcopus, adhibitis iuris remediis, adigat parochum *N. N.* ad solvendam summam lib. 225 pro fabrica ecclesiae cathedralis.

Quam resolutionem, in audientia diei 18 eiusdem mensis, Ssmus Dñus noster Benedictus div. prov. Pp. XV approbavit.

O. Giorgi, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

ADIACEN. seu NICIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI CAROLI DOMINICI ALBINI E CONGREGATIONE OBLATORUM B. V. MARIAE IMMACULATAE.

DECRETUM DE CAUSA INTRODUCENDA

In urbe *Mentone,* principatus Modoecensis, die 26 novembris 1790, Carolus Dominicus Albini, e parentibus honestate et religione claris ortus, pueritiam et adolescentiam sub tutela et protectione Deiparae

Virginis et S. Aloisii Gonzagae ita exegit, ut ingenio, docilitate ac pietate aequalibus praestaret. Humanioribus litteris in patria expletis, Dei servitio se mancipare cupiens, in Niciensem dioecesim se contulit, ubi in seminario maiori *Cimiez* erecto superiores disciplinas cum laude absolvit. Anno 1815 sacerdotio auctus, statim sacrum ministerium, per urbes pagosque discurrens, salutariter exercuit; tum Episcopo Niciensi probatus, primum ad confessiones monialium excipiendas, dein ad seminarium maius gubernandum deputatur. Verum maiora molitus, Dei Famulus, inter Oblatos Mariae immaculatae anno 1824 Aquis Sextiis tirocinium ingressus est, et paucos post menses dignus est habitus qui, de Apostolico indulto, ad votorum professionem admitteretur. Scientia scripturali, patristica et historica instructus, ab Evangelii praedicatione numquam destitit; itemque, superiorum iussu, anno 1827 Massiliam petiit, ubi, uti fertur, tam clero christianaeque plebi quam sororibus S. Caroli atque operi *ab italis* nuncupato, quod ipse in ecclesia Montis Calvarii erexerat ad fidem moresque tuendos, mirum in modum profuit. Volvente autem anno 1835, cum sociis ab ipso Fundatore Oblatorum in insulam Corsicam missus et domui Vicensi praepositus, regionem illam fere totam sacris missionibus peragravit. Tandem Vir Dei, laboribus viriumque debilitate confectus, morbo in dies ingravescente, a P. Guibert, sodali suo, postea cardinali archiepiscopo Parisiensi, sacramentis Ecclesiae receptis, migravit ad Dominum die 21 maii anni 1839. De opinione sanctitatis huius sacerdotis religiosi et missionarii Processus Ordinarii Informativi in dioecesibus Adiacensi et Niciensi adornati sunt et Romam ad S. Rituum Congregationem transmissi. Quum vero omnia in promptu essent ad normam iuris, instante Rmo P. Iosepho Lemius, Congregationis Oblatorum Mariae immaculatae procuratore generali et Causae postulatore, attentisque litteris postulatoriis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum, necnon Praepositorum generalium Ordinum aut Congregationum aliarumque personarum ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, Emus et Rmus dnus cardinalis Benedictus Lorenzelli, eiusdem Causae Relator, in Ordinariis sacrorum Rituum Congregationis comitiis, subsignata die ad Vaticanum coactis, sequens dubium discutiendum proposuit: ***An signanda sit Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?*** Et Emi et Revmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito etiam voce et scripto R. P. D. Alexandro Verde sanctae Fidei Promotore, omnibus maturo examine perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative* seu *Signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit.* Die 13 aprilis 1915.

Facta postmodum de his sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV, per infrascriptum Cardinalem S. Rituum Congregationi Pro-Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem sacri Consilii ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servi Dei Caroli Dominici Albini, e Congregatione Oblatorum B. V. Mariae immaculatae, die 14, eisdem mense et anno.

A. Card. Vico, *Pro-Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Patriarcha electus Venetiarum, *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

LIMBURGEN.

CONTUMACIAE

Benedicto Pp. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno primo, die 13 februarii 1915, RR. PP. DD. Franciscus Heiner, Ponens, *Ioannes Prior et Aloisius Sincero, Auditores de turno, in causa* Limburgen. - Contumaciae, *inter* R. D. N. N., *parochum, actorem appellantem, repraesentatum per R. D. De Angelis Hectorem, procuratorem legitime deputatum, et* R. Curiam Episcopalem Limburgensem, *appellatam, repraesentatam per procuratorem R. D. Arthurum Wynen, advocatum, interveniente et disceptante in causa Promotore Iustitiae, sequentem definitivam tulerunt sententiam.*

Sacerdos *N. N.*, parochus loci *N. N.*, dioecesis Limburgensis, fuit accusatus apud curiam episcopalem eiusdem dioeceseos a personis fide omnino dignis de gravissimis delictis. Qua de causa denuntiatus sacerdos fuit citatus ab auctoritate ecclesiastica Limburgensi, non semel sed compluries, ut se defenderet ab his accusationibus. Sed omnibus citationibus rite factis standi in iudicio parochus *N. N.* non solum non obedivit, sed etiam in ipsam curiam maximas contumelias contulit et

iudices suos iniuriis vulgaribus affecit. Cum omnes monitiones Episcopi, omnes citationes curiae episcopalis frustra tentatae fuissent, accusatus sacerdos contumax est declaratus et post processum canonicum rite confectum beneficio suo parochiali propter delicta gravissima per testes probata uti plene convictus est privatus.

Sed parochus *N. N.* non acquievit huic sententiae, sed appellavit ad secundam instantiam, nempe ad tribunal metropolitanum Friburgense, ut innocens declararetur a contumacia et absolveretur a poena in eum lata. Tribunal autem metropolitanum rejecit recursum parochi, declarationem contumaciae a prima instantia factam, validam confirmans.

Sed et contra hanc sententiam secundae instantiae parochus *N. N.* remonstravit, appellationem ad H. S. O. interponens, quare ab hoc Tribunali supremo de dubio rite concordato: ***An constet de contumacia in casu,*** diiudicandum est.

Quod ius attinet de contumacia, de qua agitur in casu, hoc breviter adnotandum est. Cum quaelibet citatio vel invitatio in ius, a iudice legitime facta, sit peremptoria, si reus, citatus vel invitatus, nulla iusta causa excusatus, comparere renuat, contumax habebitur. Non tamen potest iudex reum contumacem declarare, nisi prius constiterit: citationem tempore utili ad rei notitiam pervenisse, porro reum neglexisse absentiae a iudicio excusationem afferre aut non iustam attulisse, quae omnia comprobari possunt sive per novam citationem reo factam, ut contumaciam suam, si possit, excuset, sive alio modo. Rei contumaciam in processu poenali iudex declarare potest sive ex officio sive ad instantiam promotoris iustitiae; declarata rei contumacia, iudex procedere potest ad sententiam definitivam, eaque vero rite intimata, ad ipsius sententiae exsecutionem. Post latam sententiam contumax beneficium restitutionis in integrum adversus sententiam contumacialem ab ipso iudice qui eam tulit, petere potest, si iustum morae impedimentum probaverit; si vero quaestio agatur de contumacia, supponenda est semper contumacia vera, non ficta, formalis, non tantummodo materialis, ergo inobedientia adversus legitimum iudicem in iis quae ad iudicem pertinent, ***cum dolo commissa*** (Schmalzgr., pars 2, tit. 14, n. 38; Reiffenstuel, l. 2, t. 14, n. 43; Rota, dec. 293, n. 4, p. 4, Rec.) seu quae rationem delicti habet, utpote cum contemptu iudicis seu iudicialis auctoritatis coniuncta, qui contemptus tamen non necessario verbis explicitis exprimi debet, sed sufficit, ut in facto ipso inobedientiae, omnibus perpensis circumstantiis, sit implicitus (Pirhing, l. 2, tit. 14, § 1, n. 20; Rota, coram Heiner, decis. 19, n. 24, 399).

Qui igitur legitime vocatus in iudicium, nec iuste impeditus, nec causam excusationis iustam habens, iudicis mandato obtemperare renuit, vere contumax est, nam imprimis, rite citatus, comparere debet. Ad normam iuris communis tres citationes edici debent vel una peremptoria vice trium (Schmalzgr., l. c., n. 40), sed in processu summario iuxta Instructionem S. C. EE. et RR. in causis disciplinaribus et criminalibus clericorum diei 11 iunii 1880, requiruntur et sufficiunt duae citationes (n. XXIV), ut citatus non comparens contumax declaretur.

Haec iuris principia ante oculos habuerunt RR. DD. PP. Auditores in quaestione in casu, an parochus *N. N. in facto* sit contumax, prout duae instantiae anteriores deciserunt. Inquirimus hoc ex singulis factis in actis processus exstantibus.

Die 13 novembris 1911 curia episcopalis Limburgensis, aliquas litteras in causa denuntiationis de criminibus ab ipso patratis misit ad parochum *N. N.* Hic autem easdem litteras acceptare recusavit, quare ad dictam curiam clausae remissae sunt, uti videri possunt in actis. Paucos post dies, nempe die 17 novembris 1911 per medium parochi vicini curia episcopalis eidem parocho *N. N.* transmisit citationem cum praecepto comparendi in iudicio die et hora determinata. Lectis litteris citationis parochus *N. N.* easdem parocho latori reddidit declarans eas non pertinere ad suam personam. Idem deinde scripsit ad curiam litteras sibi missas non ipsum spectare, adiiciens, se in alio casu latorem litterarum uti vulgarem nuntium curiae per scalas deiecturum. Causa unica, ex qua parochus *N. N.* affirmabat litteras illas ad ipsum non spectare, fuit, quia directae fuissent ad « Rev. D. *N. N.*, parochum », non autem ad Rev. dominum *doctorem N. N.* - Episcopus Limburgensis, graviter aegrotans, misit litteras benignas, affirmans omissionem tituli « doctoris » non factam esse ex mala fide, sed ex oblivione curiae. Adnotandum est, parochum *N. N.* acquisivisse titulum « doctoris » philosophiae in universitate protestante Basiliensi, sine licentia et consensu Ordinarii proprii Limburgensis, qui consensus in omnibus dioecesibus Germaniae praescriptus est.

Initio deinde mensis ianuarii 1912 ad curiam episcopalem pervenerunt accusationes seu denuntiationes novae gravissimae a personis fide dignis contra eundem parochum *N. N.* Citatis et rite excussis quatuor testibus, Episcopus ad evitanda ulteriora scandala, suspendit accusatum sacerdotem ab officio per decretum diei 17 ianuarii 1912 et eumdem citavit ad comparendum coram curia, ut responderet ad accusationes gravissimas contra eum promotas. Hanc citationem accusatus sequutus

est, et die 30 ianuarii 1912 eius excussio coram vicario generali in praesentia notarii locum habuit. In ipsa sessione ad accusationes respondere debuit ad omnia et singula capita de quibus accusatus fuit, sed fere omnia facta in modo clamoroso negavit, excepto uno delicto, quod confessus est. Accusatus protocollum inquisitionis ei lectum approbavit quidem, sed refutavit eius subscriptionem, dicens: se ibi, sc. in aedibus curiae, nunquam protocollum firmaturum esse.

Octo diebus post, novae denuntiationes fide dignae ad curiam episcopalem pervenerunt; quare, ad evitandum grave scandalum, parocho *N. N.* die 21 februarii 1912 intimatum est ut parochiae suae renunciaret; si autem hoc recusaret, continuationis procedurae iudicialis causa ad comparendum coram iudice citatus est. Parochus vero litteris diei 26 februarii 1912 plenis gravissimarum iniuriarum contra Episcopum et eius curiam rescripsit: « se non renuntiaturum nec coram curia « compariturum esse ». Deinde 28 februarii curia episcopalis misit parocho secundam citationem et quidem peremptoriam cum intimatione expressa, quod, si accusatus non obediret, uti contumax haberetur et procedura inquisitionis contra eum incepta ad finem prosequeretur. Has litteras in manus parochi pervenisse, demonstrat fides receptionis ex officio postali. At et nunc citatus parochus non comparuit.

Sed omnia haec, uti constat ex documentis in actis processus, non pertinebant ad processum canonicum in sensu stricto, cum Episcopus voluerit procedere in modo administrativo. Cum tamen omnis clementia Episcopi non haberet effectum, hic tandem proceduram stricte iudicialem praecepit et ad hunc finem instituit promotorem iustitiae per decretum diei 9 aprilis 1912. Promotor iustitiae constituit capita accusationis, quae exstant in summario, sed parochus pluries citatus ad comparendum, ut accusationibus respondeat et se defendat, non comparuit, quare die 17 iunii 1913 contumax est declaratus, et hoc cum optimo iure, nam prout praescribit iam supra citata Instructio S. C. EE. et RR. diei 11 ianuarii 1880 in num. XXIV: « Si (accusatus) iudicio sistere abnuat, « iteratur indictio, in qua eidem praefigitur congruus peremptorius ter- « minus, eique significatur, quod si adhuc obedire renuat, habebitur ceu « contumax, et pro tali in facto aestimabitur, quatenus absque probato « legitimo impedimento istam quoque posthabeat intimationem ».

In facto: parochus *N. N.* a curia episcopali Limburgensi, contumax declaratus est postquam rite saltem duabus vicibus fuit citatus, et quidem altera vice peremptorie, tamen non comparuit, quin iustum impedimentum proferret. Prima nempe citatio iudicialis facta est die 21 augusti 1912, in qua, enumeratis delictis denuntiatis, dicitur: « Hisce

« citamus, ut die Veneris, die 23 huius mensis, hora tertia cum dimidio « p. m. in aula officiali infrascripti compareas, ut excutiaris ». Cum non comparuerit citatus accusatus, sequuta est secunda citatio diei 3 septembris 1912. Haec citatio sonat sic: « Iterum et quidem in forma « peremptoria citaris in proximum diem Lunae, diem 9 septembris in « horam tertiam cum dimidio p. m. in aulam officialem infrascripti, ut « in eadem re ac in citatione diei 21 huius mensis dictum erat, excu- « tiaris, cum notificatione, ut, si iterum, quin causam excusationis pro- « feras, citationi non obtemperes, absque ulterioribus in contumaciam « contra te processus instituetur ».

In tertia denique citatione diei 24 ianuarii 1913, praeses tribunalis episcopalis accusato ita scribit: « Ob specialem respectum hisce tibi « transmittimus *ultimam* citationem ad comparendum coram infrascripto « proxima die Veneris, 31 huius mensis, hora tertia cum dimidio p. m., « cum notificatione quod, si forte, quin causam excusationis habeas, non « venturus sis, absque ulterioribus in *contumaciam* procedura contra te « instituetur. Excutiendus es hic circa accusationes, in citatione 21 augu- « sti anni praeteriti tibi iam communicatas, scilicet circa gravem ... ». Omnes hae citationes rite intimatae sunt accusato, nam erant secundum usum generalem in Germania transmissae per epistolas, a publicis tabulariis inscriptas, exquisita fide receptionis uti hoc videri potest ex actis. Ceterum accusatum legisse ultimam citationem, ipse fatetur: « Epistolam « ordinariatus episcopalis die 24 h. m. (nempe ianuarii 1913) inspexi » ut in summario habetur. Et si in eisdem litteris scribit: « Litteras « posterioris dimidii ultimi anni non legi », non est ei credendum, nam eum cognovisse saltem citationem diei 3 septembris 1912 apparet ex eis, quae curia episcopalis citationi diei 24 ianuarii praemittit: « ... cum « neque ad tertiam citationem diei 3 septembris anni praeteriti in diem « 9 septembris eiusdem anni, quam testante fide receptionis, a publicis « tabulariis transmissa, ipse recepisti, non magis quam ad priores cita- « tiones responsionem dederis, quamvis eam legisse videaris, uti con- « cludi debet ex animadversione propria tua manu in involucro *aperto* « scripta: " ad reficiendas expensas expeditionis obligatus est mit- « tens (scilicet curia episcopalis), doct. *N. N.* parochus loci *N. N.*, « 25, 9, 12„ ». Sed etsi citatus non legisset litteras citatorias, sibi ipsi sequentias attribuere debet. Nunquam hic modus agendi excusat a contumacia in processu canonico, uti etiam confirmatur a supremo Signaturae Apostolicae tribunali in causa Neo-Eboracen. Querela enim nullitatis fuerat interposita contra rotalem sententiam diei 9 decembris 1911, ex defectu formae iudicialis, quasi regularis citatio

partis recurrentis defuisset. « Cum tamen, ita decidit Signatura Apo-« stolica, ex Actis evidenter constiterit, citationem per regularem tra-« mitem Parisiensis curiae diligenter missam fuisse litteris in publico « diribitorio commendatis, addito onere receptionem denuntiandi: atque « idcirco *imputandum unice esse ipsi mulieri, si litterae illae apertae ab « ipsa non fuerint:* eminentissimi Iudices, in plenaria sessione diei « 10 ianuarii 1914, recursum reiiciendum esse decreverunt ». (*Acta Apostolicae Sedis,* vol. VI, p. 165). In facto, si talis ignorantia affectata excusare posset a contumacia, iudicialis processus esset inefficax et ita omnis iustitia disturbata.

Nec dicatur, neminem esse posse contumacem, qui habeat iustam causam non comparendi ante iudicem citantem. Iam vidimus non esse causam excusationis, si citatus, uti dicit, non legerit citationes indubitanter acceptas. Sed et omnes aliae causae excusationis ab accusato postea allatae sunt ita leves, futiles, quinimmo ridiculae, ut tribunali sit indignum de his tractare singulatim easque refutare. Exempli causa scribit accusatus in litteris diei 18 ianuarii 1913, ad ultimam citationem peremptoriam: « Vix credendum est, ordinariatum episcopalem a me « revera exspectare, me studia mea, quibus solis firmor, interrumpere aut « generatim absque honesta ratione interrumpere posse, ut infamis, « qualem me reddit, coram ipso compearem. Quapropter epistolam consi-« derare possum solum tanquam aliquod signum bonae voluntatis « ineundi commercium mecum ». Haec licentia verborum contra curiam episcopalem iam per longum tempus nimis mitem et benignam versus accusatum haud est excusatio a contumacia, sed augmentat eius culpabilitatem, est spretus auctoritatis iudicis, est igitur ipsa crimen (cf. Lega, *de iud. eccl.* vol. IV, P. III, t. 7 IV, n. 365).

Non aliter se habet res cum altera causa excusationis ex parte parochi citati. Scribit enim (l. c.): « Quia homo non habet nisi unum « systema nervosum, et quia si procedurae ordinariatus absque resis-« tentia me dedissem, non amplius viverem, at neque ullus de ordina-« riatu ». Sed hoc incommodum est oneri, sese coram iudici in causa poenali sistendi, intrinsecum, et nemo ab onere excusatur ob incommodum ipsi oneri intrinsecum. Porro parochus *N. N.* potuit sine periculo salutis, tempore suae suspensionis, Berolini voluntarie ad studia philologiae incumbere et quidem ita strenue, ut non tempus inveniret, citationi curiae episcopalis, ne quidem per litteras excusationis, respondere; quinimmo: *non eidem licet,* se sistere iudici citanti ex inhonesta seu infami causa, qualis est citatio. Illa autem sic dicta « infamia », quam citatus a curia episcopali causatam dicit, consistebat in facto, quod curia

quosdam testes citaverat et excusserat. Ergo, secundum parochum *N. N.* nullum tribunal habet ius citandi testes, ut audiat eos de criminibus ab ipsis denuntiatis, ne reddat denuntiatum infamem. Non est iudicis de talibus stultitiis discutere. Si patronus rei putet, suum clientem laborasse ex ignorantia iuris quoad citationes canonicas earumque sequentias, contradicendum est, parochum *N. N.* non potuisse ignorare sequelas suae contumaciae, quas ipsi in memoriam revocavit praeses tribunalis primae instantiae, necnon canonicus Kilian, nunc episcopus Limburgensis; et si reapse eas ignorasset, non ideo a contumacia excusaretur, cum iuxta regulam iuris in 6ª « ignorantia facti, *non iuris* excusat ».

Neque suspensa fuit iurisdictio primi tribunalis per recursum rei conventi ad tribunal superius Friburgense contra suspensionis poenam sibi inflictam die 17 ianuarii 1912, nam *a*) nonnisi sex menses post appellationem instituit recursum; *b*) recursus fiebat contra actum administrativum Episcopi, non iudicialem tribunalis, cum tantummodo die 9 aprilis 1912 tribunal constitutum fuerit per Episcopi decretum; *c*) recursus denique reiectus fuit, seu libellus potius haud acceptatus fuit, quia in numerosis locis offenderit in reverentia auctoritati ecclesiasticae debita; *d*) haud ex serio proposito igitur idem recurrens eumdem libellum in forma immutatum ordinariatui Friburgensi die 9 novembris 1912 iterum offerre potuit. Constat igitur de vera contumacia sac. *N. N.* - Contumacia autem punitur denegatione iuris appellandi, saltem regulariter, uti docent auctores (cf. Rota, *Colonien.-Monasterien.*, coram Heiner, et in ultimo gradu coram Lega), atque etiam beneficii restitutionis in integrum (Pichler, l. 2, tit. n. 14, 21). Invaluit quidem praxis in Rota Romana, testantibus de Luca (*de iudic.*, disc. 10, n. 1439), Schmalzgrueber (*de dolo et contum.*. n. 56) Pichler, l. c. et aliis canonistis, concedendi appellationem etiam vero contumaci; quae tamen praxis supponit, appellantem animum habuisse non omnino rebellem in auctoritatem ecclesiasticam, ut apparet ex Rota, decis. 16 in Novis, a Schmalzgrueber citata: « Et sic « pro hac parte fuit declaratum et determinatum taliter citatum posse « appellare, nisi expresse posset constare de ipsius scientia et contemptu, « qui solus facit quod non audiatur contumax ». Parochus *N. N.* vero extrema contumaciae attigit, et signa indubia animi rebellis in auctoritatem ecclesiasticam praebuit: ante institutum iudicialem processum, durante inquisitione administrativa, bis reiecit litteras ordinariatus, futili motivo de non adhibito titulo « doctoris » adducto; die 30 ianuarii 1912 protocollum eius depositionum, quod uti accuratum agnovit, subscribere recusavit, dicens, se in aedibus ordinariatus « nullum amplius protocollum « subscripturum esse ». Litteris dein diei 26 februarii 1912, plenis iniuria-

rum in Episcopum et ordinariatum, Episcopum certiorem fecit: « se non « renuntiaturum parochiae nec coram ordinariatu compariturum esse ». Citationem peremptoriam diei 28 februarii, quam certe accepit, ut constat ex fide receptionis diribitorio publico ab ipso data, omnino neglexit. Huiusmodi circumstantiae, processum iudicialem antecedentes, ostendunt contemptum eius erga auctoritatem ecclesiasticam, quem etiam in citationibus iudicialibus recipiendis constanter exhibuit, sicque absentiam contumacem, quam minitatus est, ad effectum perduxit. Videtur igitur in casu aequitatem canonicam nullatenus exigere, ut parochus *N. N.* iterum audiatur, sed potius, ut ***sine mora*** saluti parochianorum loci *N. N.* consulatur, qui tribus iam annis se oneratos vident parocho a divinis suspenso.

Quibus omnibus perpensis, dubio proposito ***An constet de contumacia in casu***, subscripti RR. PP. DD. Auditores de turno respondendum esse decernerunt *Affirmative*, ideoque sententiam primae instantiae Limburgensem fieri exsecutoriam. Simul condemnatur parochus *N. N.* in omnes expensas iudiciales, etiam in honorarium patroni parochiae *N. N.*, cum in casu habeatur appellatio frivola (Reg. serv. apud S. R. Rotae Tribunal § 185).

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normas sacrorum canonum, et praesertim cap. 3, sess. XXV, *de reform.*, Concilii Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sunt.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 13 februarii 1915.

Franciscus Heiner, *Ponens.*
Ioannes Prior.
Aloisius Sincero.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria S. R. Rotae, 3 martii 1915.
Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLA

AD R. P. D. CAROLUM IOSEPHUM SCHULTE, EPISCOPUM PADERBORNENSEM, DE OPERE CAPTIVIS OPITULANDIS AB EO CETERISQUE EPISCOPIS GERMANIAE INSTITUTO.

Sento il dovere di rilevare quanto la S. V. Illma e Revma mi comunicava col pregiato suo foglio, in data del 1° aprile corrente, intorno all'opera benefica da lei svolta, con la preziosa cooperazione del suo clero, a favore dei prigionieri di guerra. A tale riguardo, ella mi faceva sapere come varie persone di buona volontà siano sempre occupate nell'ufficio appositamente istituito, lavorando con ammirabile spirito di sacrificio alla missione di consolare i prigionieri stessi e le loro famiglie, tanto più lietamente perchè sanno di assecondare con l'opera loro la pietosa iniziativa del Santo Padre, e con tanto maggior merito, in quanto trattasi di beneficare dei nemici, che la vera carità evangelica fa loro considerare quali fratelli in Gesù Cristo, senza distinzione di nazionalità e religione.

Compio ora il gradito incarico di testimoniare, ancora una volta, alla S. V. con quanta compiacenza vegga Sua Santità l'attività intelligente e misericordiosa che ella consacra all'opera sullodata; opera, che fa degno riscontro alla sollecitudine dimostrata anche dagli altri Revmi Prelati della Germania verso i prigionieri ed i detenuti civili, e specialmente a quella promossa, in sollievo dei sacerdoti francesi prigionieri, dall'Emo signor cardinale de Hartmann, la quale meritò a questo il solenne encomio tributatogli dalla medesima Santità Sua col venerando autografo del 18 ottobre del decorso anno.

Vuole pertanto il Santo Padre che alla S. V. ed a quanti, con alto e squisito senso di cristiana carità, si applicano o si applicheranno a coadiuvarla, vada l'espressione del sovrano Suo gradimento ed elogio, mentre, ad incoraggiarne sempre più il santo zelo, imparte nuovamente

a lei ed a tutti gli altri, in segno di particolare benevolenza, l'apostolica benedizione.

Mi valgo poi della presente occasione per confermarmi con sensi di distinta stima

della S. V. Illma e Revma

Roma, 29 aprile 1915.

Servitore
P. Card. Gasparri.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RELIGIOSI

AVVISO DI CONCORSO

Si notifica che nella S. Congregazione dei Religiosi avrà luogo il concorso ad un posto di Ufficiale Minore per esame scritto, che si terrà il 10 del prossimo giugno, alle ore 8 antimeridiane.

Quegli ecclesiastici che desiderassero prendervi parte, dovranno, entro un mese dalla data del presente avviso, esibire alla Segreteria di detta Congregazione la domanda corredata dei titoli necessari per l'ammissione.

Roma, 5 maggio 1915.

† Adolfo Vescovo di Canopo, *Segretario*.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

22 aprile 1915. — L'Emo signor cardinale Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, *Protettore dell'Istituto «de la Société des Filles de St François de Sales», di Parigi.*

— L'Emo signor cardinale Domenico Serafini, *Protettore delle Benedettine dell'Adorazione Perpetua del Ssmo Sacramento, del monastero di Ronco (Novara).*

22 aprile 1915. — L'Emo signor cardinale Filippo Giustini, *Protettore della Congregazione della santa Famiglia di Villefranche-de-Rouergue (Rodez).*

23 aprile. — L'Emo signor cardinale Antonio Vico, *Protettore dell'Ordine di Maria Ssma della Mercede.*

— L'Emo signor cardinale Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, *Protettore della Società cattolica operaia di Mutuo Soccorso « San Gioacchino ».*

24 aprile. — L'Emo signor cardinale Diomede Falconio, *Protettore dell'Istituto delle Suore di Carità di Leavenworth.*

25 aprile. — L'Emo signor cardinale Filippo Giustini, *Protettore della Arciconfraternita dell'Orazione e Morte di Roma.*

26 aprile. — L'Emo signor cardinale Ludovico Billot, *Protettore dell'Istituto dei Fratelli di S. Vincenzo de' Paoli.*

29 aprile. — Il revmo P. Celestino de Deggendorf, dell'Ordine dei Frati Minori Cappuccini, *Consultore della sacra Congregazione dei Sacramenti.*

— Il revmo P. Mariano Fernandez Garcia, dell'Ordine dei Frati Minori, *Consultore della sacra Congregazione dei Riti per le cause di beatificazione e canonizzazione.*

2 maggio. — L'Emo signor cardinale Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, *Protettore delle Suore Sacramentine di Bergamo.*

— L'Emo signor cardinale Gaetano Bisleti, *Protettore della Società di san Gregorio, d'America.*

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotari apostolici ad instar participantium:

20 aprile 1915. — Mons. can. Adalberto Grócz, vicario generale della diocesi di Gran Varadino.

21 aprile. — Mons. Gedeone Furrer, della diocesi di Coira.

Prelati Domestici di S. S.:

13 aprile 1915. — Mons. Michele Bundala, canonico della cattedrale di Gran Varadino.

— Mons. Lorenzo Siccardi, canonico prevosto della collegiata di N. S. delle Vigne a Genova.

— Mons. Carlo Gaudiano, canonico primicerio della cattedrale di Foggia.

24 aprile. — Mons. Andrea Croci, dell'archidiocesi di Siena.

29 aprile. — Mons. Benedetto Zandano, vicario generale dell'archidiocesi di Vercelli.

— Mons. Riccardo Orsenigo, cancelliere della curia della medesima archidiocesi.

ONORIFICENZE

Con Breve apostolico il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

22 aprile 1915. — Al sig. Gonzalo de Ojeda y Brooke, già addetto alla ambasciata di Spagna presso la S. Sede.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

23 aprile 1915. — Al sig. Ercole Pisani, aggiunto alla computisteria della prefettura dei SS. PP. AA.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

30 settembre 1914. — Mons. Emmanuele Béchetoille dell'archid. di Lione.
10 novembre. — Mons. Enrico Calleja Schembri, dell'archidiocesi di Malta.
23 dicembre. — Mons. Giovanni Steinman, della diocesi di Breslavia.
— Mons. Emilio Nikel, della medesima diocesi.
— Mons. Leopoldo de Brühl, della medesima diocesi.
— Mons. Giuseppe Gottwald, della medesima diocesi.
15 gennaio 1915. — Mons. Bartolomeo Piceda, dell'archidiocesi di Buenos Ayres.
30 gennaio — Mons. Ladislao Dvorák, dell'archidiocesi di Vienna.
— Mons. Francesco Hlawati, della medesima archidiocesi.
— Mons. Giuseppe Ujčic, della medesima archidiocesi.
10 febbraio. — Mons. Carlo Dangl, della diocesi di Passavia.
13 febbraio. — Mons. Stefano Horvat, dell'archidiocesi di Zagabria.
18 febbraio. — Mons. Carlo Fritz, dell'archidiocesi di Friburgo.
— Mons. Carlo Schen, della medesima archidiocesi.
— Mons. Gustavo Schweitzer, della medesima archidiocesi.
— Mons. Giovanni Wachter, della medesima archidiocesi.
— Mons. Federico Werber, della medesima archidiocesi.
23 febbraio. — Mons. Pietro Giuseppe Géraud, della diocesi di Saint-Flour.
— Mons. Domenico Mezzadri, della diocesi di Lodi.
24 febbraio. — Mons. Francesco Pintér, della diocesi di Alba Reale.
— Mons. Francesco Streit, della medesima diocesi.
— Mons. Luigi Viszota, della medesima diocesi.
26 febbraio. — Mons. Eugenio Toldy, della diocesi di Vaccia.
— Mons. Carlo Thury, della medesima diocesi.
28 febbraio. — Mons. Michele Mareth, dell'archidiocesi di Praga.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

28 settembre 1914. — Mons. Benedetto Virili, di Roma.
— Mons. Vincenzo Nani, della diocesi di Massa Carrara.
30 settembre. — Mons. Carlo Dumaz, dell'archidiocesi di Lione.
10 febbraio 1915. — Mons. Bernardo Hauth, della diocesi di Passavia.
18 febbraio. — Mons. Nicola Gihr, dell'archidiocesi di Friburgo.
— Mons. Carlo Mayer, della medesima archidiocesi.
24 febbraio. — Mons. Giovanni Hufnagl, della diocesi di Alba Reale.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

18 novembre 1914. — Il sig. Luigi de Ossa y Brewn, della diocesi di Santiago (Chili).
— Il sig. Giovanni Enrico Concha y Subercaseaux, della medesima diocesi.
23 dicembre. — Il sig. conte Edvino de Henkel-Donnersmark, della diocesi di Breslavia.
— Il sig. Emanuele de Woykowsky Biedan, della medesima diocesi.
— Il sig. Felice Porsch, della medesima diocesi.
— Il sig. Federico de Mikusch-Buchberg, della medesima diocesi.
23 febbraio 1915. — Il sig. conte Raimondo de Fugger Kirchberg, della diocesi di Rottemburg.

Cappellano Segreto d'onore di S. S.:

19 gennaio 1915. — Mons. Stefano Schulz, della diocesi di Warmia.

Camerieri d'onore extra Urbem *di S. S.:*

23 dicembre 1914. — Mons. Giovanni Sikora, della diocesi di Breslavia.
18 febbraio 1915. — Mons. Luigi Testa, dell'archidiocesi di Milano.
24 febbraio. — Mons. Giuseppe Vass, della diocesi di Alba Reale.

Cappellani d'onore extra Urbem *di S. S.:*

24 febbraio 1915. — Mons. Nicola Weicher, della diocesi di Alba Reale.

NECROLOGIO

23 aprile 1915. — Mons. Leonardo Baumbach, vescovo titolare di Soli.
— Mons. Benedetto Bonazzi, arcivescovo di Benevento.
26 aprile. — Mons. Camillo Tiberio, vescovo di Teggiano.

MARTYROLOGIUM ROMANUM

Gregorii XIII jussu editum, Urbani VIII et Clementis X auctoritate recognitum ac deinde anno MDCCXLIX Benedicti XIV opera ac studio emendatum et auctum.

Editio typica Vaticana (anni 1914), auspice SS. D. N. Pio Papa X, confecta, in qua Sanctorum et Beatorum exstant elogia, a S. Rituum Congregatione ad haec usque tempora adprobata.

Haec Romani Martyrologii editio, quam S. Rituum Congregatio diligenter recognovit ac Typicam declaravit, multo emendatior multoque locupletior est quam quae ad hunc diem prodierunt, retractatis additisve nonnullis Sanctorum elogiis, ipso aliquantum commutato eorum ordine, adiectis etiam variis indicibus, quorum ope facillimum est reperire, quidquid in libro perquiratur.

Voluminis duplex est forma: maior pro servitio chorali, minor pro usu privato ac pro iis, qui rebus student liturgicis.

PRETIA:

Editio in-8 mai. (29 × 20), in *charta manufacta* et *charactere rubro-nigro*, fol. LXXXVII–396 . . . . . Lib. **8,50**

— Volumen pelle caprina contectum dorso, ceterum linteo, angulis rotundatis, foliis sectione rubricatis, titulo aureo . . . . . Lib. 12 —

— Cum tegumento pellis caprinae nigrae, angulis rotundis, sectione foliorum aurea, dorso lateribusque auro ornatis . . . . . Lib. 15 —

Editio in-8 min. (22 × 14), in *charta optima et levigata* et *charactere rubro-nigro*, fol. CXLIX–673 . . . . . Lib. **4,50**

— Volumen pelle caprina contectum dorso, ceterum linteo, angulis rotundatis, foliis sectione rubricatis, titulo aureo . . . . . Lib. 7 —

— Cum tegumento pellis caprinae nigrae, angulis rotundis, sectione foliorum aurea, dorso lateribusque auro ornatis . . . . . Lib. 9 —

MARTIROLOGIO ROMANO

Edito per ordine di Gregorio XIII, riconosciuto per autorità di Urbano VIII e Clemente X, e quindi nel 1749 emendato ed accresciuto per opera e studio di Benedetto XIV

Edizione tipica Vaticana fatta sotto gli auspici del SS.mo Signor Nostro Pio Papa X, nella quale sono inseriti gli elogi dei Santi e dei Beati, fino ad oggi approvati dalla S. Congregazione dei Riti.

Questa nuova edizione del Martirologio Romano, in lingua italiana, che la Sacra Congregazione dei Riti ha riveduto e dichiarato tipica, è molto più ricca e completa di quelle che fino ad oggi furono pubblicate, essendo stati corretti e completati alcuni elogi di Santi, ed essendovi aggiunti vari indici, i quali rendono facilissima ogni ricerca che abbia a farsi nel libro.

L'edizione in lingua italiana viene pubblicata per comodità specialmente delle Monache, delle Congregazioni Religiose, delle pie Confraternite e delle Famiglie cristiane nelle quali ogni giorno, ad intelligenza di tutti, si suol leggere il Martirologio Romano in lingua volgare.

PREZZI:

In-8 (26 × 16), in *caratteri grandi rossoneri, carta a mano-macchina*, di pp. XVI-388 . . . . . Lire **4** —

— In mezza legatura, dorso ed angoli in pelle di capra, cartoni in tela, angoli rotondi, taglio rosso, titolo in oro sul dorso . . . . Lire 7 —

— In piena pelle di capra nera, angoli rotondi, doratura sul dorso e sui piani, taglio dorato . . . . . Lire 9 —

Catechismo sul Modernismo, LEMIUS (P.) GIOVANNI BATTISTA, O. S. M., secondo l'Enciclica « *Pascendi Dominici Gregis* » di Sua Santità Pio X. - Traduzione del Padre Giuseppe Joppolo, 1908, in 16°, pp. 141 L. **0,30.** - Copie 25 L. **7,20.** - Copie 50 L. **14.**— Copie 100 L. **27.**—

Per il Clero Custode di Monumenti e Documenti. Appunti pratici, anno 1907, in 16°, pp. 24 L. **0,20.**

Cinquanta copie L. **9.**— Cento copie L. **17.**—

Venеunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Tipografia Poliglotta Vaticana, Roma*).

S. R. ROTAE DECISIONES seu SENTENTIAE

quae iuxta Legem Propriam et Constit. "Sapienti consilio„ Pii PP. X prodierunt anno 1909, cura eiusdem S. Tribunalis editae, cum praefatione a Rmo Lega Decano exarata de veterum decisionum natura et origine earumque collectionibus. - Volumen I. - In 8° charta manufacta, pagg. LIV-188 . . . . . L. 6 —

— Vol. II, **anno 1910,** pagg. IV-390 . . . . . » 7 —

— Vol. III, **anno 1911,** pagg. VIII-551 . . . . . » 8,50

Constitutione *Sapienti consilio* diei 29 Iunii 1908 Summus Pontifex Pius X inter cetera, quae de reformatione Romanae Curiae decrevit, Sacrae Romanae Rotae Tribunal rursus in exercitium revocavit, eiusque iudicio causas omnes contentiosas tractandas et definiendas reservavit iuxta *Legem propriam*, quam sequutae sunt *Regulae servandae* in his iudiciis.

Decisiones seu sententiae, quae in dies prodeunt, prospiciunt iustitiae administrationi in universa Ecclesia, et prae antiquis celeberrimis decisionibus hanc habent maioris utilitatis et pretii rationem quippe recentioris iurisprudentiae principiis sunt informatae, eamdemque magis explicant et provehunt melius respondentes aetatis nostrae necessitatibus.

Quare sicut antiquae S. Romanae Rotae decisiones - quarum praeclarissimam auctoritatem et utilitatem maximam nemo est qui non agnoscat - in unum collectae prodierunt in lucem, ita visum est opportunum restituti Tribunalis Rotalis decisiones seu sententias latas singulis annis in unum collectas publicare.

Ideo factum est, ut typis Vaticanis *duo* iam fuerint edita *Volumina*, in quorum *primo*, praemissa Dissertatione *de veterum decisionum natura, origine, collectionibus,* vere in pretio habenda, collectae sunt sententiae latae an. 1909, in *altero* quae latae fuerunt an. 1910, illis non omissis, quae ortae ex causis *sub secreto* pertractatis in Commentario Officiali *Acta Apostolicae Sedis* non apparuerunt, mutatis tamen nominibus personarum, quae steterunt in iudicio sive qua actores, sive qua rei conventi sive qua testes, prouti casus expostulat. - Utrique autem Volumini adnexus est *Index* conclusionum et rerum notabilium satis aptus, et materiarum investigationi optime accommodatus. - Subsequentium annorum collectio sub praelo est proxime in lucem paritura.

Collectio haec typis edita in commodum vergit atque utilitatem maxime Clericorum, qui vacant studiis iuridicis; praesertim vero Ordinariorum totius Orbis Dioecesum, qui sicut cum Romana Curia necessariam servant coniunctionem, ita et in controversiis dirimendis, ea duce, eamdem sequantur iurisprudentiam oportet cum in primo vel altero gradu contingerit eiusmodi quaestiones ab ipsis definiri. - Quibus idcirco omnibus curae sit collectiones praefatas sibi comparare, quae venales prostant apud *Typographiam Polyglottam Vaticanam.*

COLLECTANEA S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE seu Decreta, Instructiones, Rescripta pro Apostolicis Missionibus. - 2 vol. in 4° L. 20.

(Vol. I [pp. VIII-732], ann. 1622-1866, nn. 1-1299. - Vol. II [pp 573], ann. 1867-1906, nn. 1300-2317).

Il Papa e l'Italia. 1881, pp. 46, in 8° L. 0,50.

I Papi e i Vesperi Siciliani con documenti inediti. 1885, pp. XII-82, in folio L. 3.—

Esposizione, pp. 1-47. - Documenti pp. 55-81.

La Questione Romana e l'Europa politica, ossia dello scioglimento del gran problema secondo i giudizi e le proposte dei più illustri uomini di Stato per un professore romano. 1886, in 16° L. 4.—

Vol. I. pp. LXXXVII-424. - Vol. II. pp. 425-960. - Appendice di documenti, pp. 961-1248.

Decreto della S. C. dei Religiosi sulle Confessioni di Monache e di Suore, p. 8 in 12° . . . . . Al cento: L. 3 —

Decret sur les Confessions des Moniales et des Sœurs, p. 8 in 12° » » 3 —

Decreto sobre las Confesiones de las Monjas y de las Hermanas, p. 8 in 12° . . . . . » » 3 —

A Decree regarding the Confessions of Nuns and Sisters, p. 8 in 12° » » 3 —

Dekret über die beichten der Klosterfrauen mit feierlichen sowohl wie mit einfachen gelübden, p. 8 in 12° . . . . . » » 3 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ *(Tipografia Poliglotta Vaticana, Roma).*